

FESTŐDE

A ZENEDEBEN

VASAS ALKOTÓTÁBOR, ESZTERGOM

1998. 06. 29–07. 11.

III. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

Tóthné Árvay Erzsébet: Esztergomi Zeneiskola

Tisztelettel és szeretettel köszöntöm a Vasas Képzőművész Kör tagjait és vezetőjüket Buna Konstantin művész urat.

Immáron harmadik éve vendégei a Zenedének, ami számunkra nagy öröm és megtiszteltetés. Jóleső érzés, hogy városunk szelleme megfogja a művészeket és mindig tud adni új ötletet, új ihletet.

Számomra – aki a zene területén tevékenykedem – csodálatos látni, hogyan alakul, fejlődik, bomlik ki egy egy kép az üres tiszta táblán és kivirágzik a csendélet, a dunapart, megjelennek utcarészletek, a Bazilika és sok-sok képnek a szülőhelye a Zenede.

Mint a Balassa Bálint Vegyeskar karnagya szeretettel várom Önöket július 6-án, 18 órára a Szent Anna templomba, egy kis kirándulásra a zene birodalmába, ahol az 50 éves együttes hangversenyét hallgathatják.

*„Szállj le felséges palotád egéből Béke! mennyeknek koronás leánya.
Szállj le, s Európánk mezején jelenj meg már valahára”.*

E Kodály által megzenésített Virág Benedek versrészlettel kívánok békés alkotó munkát és érezzék jól magukat ismét Esztergomban.

Tisztelettel:
Reményi Károly

KÖSZÖNTŐ

Nagyszalonta

Moderato ♩ = 92

(1931)

S
Sér-kenj fél ké-gyes nép, mo-so-lyog az haj-nal,

A
Sér-kenj fél ké-gyes nép, mo-so-lyog az haj-nal,

T
Sér-kenj fél ké-gyes nép, mo-so-lyog az haj-nal,

B
Sér-kenj fél ké-gyes nép, mo-so-lyog az haj-nal,

Sára levele a táborból

Kedveseim sajnálom, hogy nem lehettek itt, mi már teljesen úgy érkeztünk Irénkével mintha haza jönnénk. Ismerős utcákon keresztül, messziről köszöntött a Bazilika épülete, aztán a Szent Anna templom egyszerű szépsége.

Minden eddigi a várossal kapcsolatos élmény előjött emlékezetemben.

Sok szeretettel fogadott a Zeneiskola igazgatója Reményi Károly és kedves felesége Irénke, aki sok jó falattal lát el bennünket. Amit nem győzünk megköszönni nekik.

Nagy örömünkre olyan szobát kaptunk melynek ablakából szinte karnyújtásnyira láthatjuk a Bazilikát.

Csodálatos esténként a naplementében. Hajnalban a reggeli fényekkel, szóval festeni való, mint annyi minden más épület ebben a szép városban.

Vacsoraidőig köszönthettük régi jó ismerőseinket és az új tábortársakat.

Nagy izgalommal néztünk a két hét elé, Keresztes Jánossal a Vasas Szakszervezettől, akinek köszönjük, hogy idén is itt lehettünk és hogy támogatják táborunkat.

Mindenki kívánt jó időt és alkotásokkal teli táborozást, hát a jó időre most egy hét elteltével is még csak várunk. Kicsit hűvös az idő, de az ifjak és bátrak - köztük drága Gyula bácsi - szabadba mennek rajzolni, festeni. A göthösebbje (elnézést, magam is beleértve) épületen belül festünk, rajzolunk ki-ki tehetsége és ihlete szerint. Kedves mesterünk Buna Konstantin festőművész esténként korrekturát és művészeti előadásokat tart.

Egésznapos témagyűjtés után pénteken, (VII. 3-án) Lábik János Párkányban élő festőművész kiállítását csodálhattuk meg a várban.

Vasárnap 18 órakor a Szent Anna templomban 50 éves Jubileumi hangversenyt hallhatjuk a Balassa Kórusnak. Házigazdánk Reményi Károly karnagyúr vezényletével.

Az idő sürget, befejezem levelem. Minden szép és jó - csak hiányoztok.

Sára

Harangok emberközelben

Hosszú életük után megbékélten lejöttek közénk sorbaállva kicsik- és nagyok.
Vajon hányszor zúgtak ünnepeket, s diadalt.
Kábultan félreverte jelezték a tüzet, a veszélyt.
A kicsi a lélekrezdülést jelezte, míg a nagyobbak a számtalan férfi és nő egybekelését zengte,
majd elmúláskor életük végét csendítette.
Sokszor zengték Isten hívó szavát.
És közülük is sok végezte ágyúként.
Most a maradékuk kissé megtörve hiányosan, némán sorakozik és az ember úgy érzi indulnak Rómába.

Dankházi János
Esztegm, 1998. VII. 5.

Táborozás Esztergomban

Óriási várakozással indultunk az esztergomi festőtáborozásra. Sohasem jártunk még ilyen helyen.
Az a kedves, természetes fogadtatás, melyben Reményi igazgató úr részesített minket, egy pillanat alatt feloldotta azt a kevéske szorongást, amely bennünk lakozott.
Ahogy sorban érkeztek a festőtábor tagjai – vidáman, kedvesen mosolyogva – erősödött bennünk az érzés, hogy jó ötlet volt a táborozás mellett döntenünk.

Ittlétünket nagyon sok vidámság és nevetés fűszerezte. Az esték remek hangulatban teltek, viccek, visszaemlékezések, vidám történetek, sztorik mesélésével. A táj töretlen szépsége – itt Kisduna partján – nagyon megfogott minket.

Maradandó szép emlékekkel távozva várjuk, hogy újra visszatérhessünk e csodálatos helyre.

Molnár Éva
Kovács Imre

Egy mazsola a Zenedében

Történt időszámításunk után, az úrnak 1997. esztendejében. A tavasz megjelentével a Toronyműhely Képzőművész Egyesület régi és még régebbi tagjai egyre gyakrabban beszéltek az elmúlt évek alkotó táborairól és a június végén kezdődő Esztergomi táborról, amelynek a Prímás szigeten lévő Zeneiskola ad otthont. Ecsetelték annak hasznosságát, a kellemes környezetét, a jó társaságot.

Külön felhívták a figyelmét a kör legfrissebb tagjának, aki akkor még mindössze 2 hónapja kontúrozott és tónusozott a nagy gyakorlatú, több kiállításon sikerrel szereplő alkotók között. Nos, az elhintett magok csírázni kezdte, s hősünk, anélkül, hogy tudná pontosan mire vállalkozik, elküldte jelentkezési lapját a Vasas Szakszervezet központjába. A tavaszi foglalkozásokon annyi ideje maradt még, hogy egy pasztell csendélettel „megalapozza” alkotó tevékenységét a táborozáshoz.

Az esztergomi megérkezés napján derült ki Mazsola számára, hogy a résztvevők túlnyomó többsége 3–35 éve rendszeresen és sikeresen használja azt a bizonyos szerszámot, amely szőrcomóval kezdődik, s hosszú fanyélben végződik. Több rajztanári végzettségű – főfoglalkozású festő, gyakorlott, többszörös díjat nyert résztvevő jött el Budapestről, Jászberényből, Miskolc-ból, Ózdról, Oroszlányból és egyéb helyekről.

Az újoncunk „zabszemes állapota” egyre erősödött. Mit kezdjen ő ennyi nagytudású résztvevő között. Másnap reggel aztán megkérdezte szeretett mesterünket és a tábor vezetőjét Buna Konstantint:

– Kérlek, légy szíves megmondani most mit csináljak?

– Csatlakozz Gyula bácsihoz!

Mazsola felkereste Gyula bácsit:

– Megengeded-e, hogy csatlakozzak hozzátok?

– Gyere csak Pistukám.

Az első célpont a kis Duna volt a vízen lévő lakóhajókkal Gyula bácsi készséges segítőnek és kitűnő mesternek bizonyult. Elmagyarázta sok szeretettel a rajzolás néhány egyszerű, jól használható fogását, a pasztell használatának sorrendjét, mesterfogásait, a lomb rajzolásának módját.

Elkövetkeztek az esti korrekciók órái sok sok izgalommal, segítőkész hozzászólásokkal.

Elkészült a Napos utca című pasztell-kép is. Elég-
gé élethű kivitelben. Kotró Laci barátunk hiányolta

még a valóság ábrázolásból valamely arra járó négy-lábú végbéltermékének megjelenítését. Óhaja teljesült.

Igen ám, de Mazsola nem tudott a várható vendégekről sem, akik az alkotásokról fényképeket készítettek. Következésképpen nem maradt ideje „utcatakarítást” végezni. Tekintettel arra, hogy a kérdéses termék a kép arany metszési pontjában nyert elhelyezést, rögtön feltűnt a fotózóknak, s ugyancsak magyaráztatták maguknak az mi és mit keres ott. (A fénykép ma is őrzi az utókor számára az Esztergomi kutyák egészséges bél-működésének bizonyítékát.)

Hősünkben a görcs lassanként oldódott, már csak éjszakánként küszködött a krétával. Két hét elteltével a tűzkeresztségen átesve, néhány képpel, tapasztalatokban és több jó baráttal, ismerőssel gazdagabban térhetett haza. – És mit tesz Isten, mindezek ellenére Mazsola 1998-ban is táborozott. No, de arról majd jövőre!

Lejegyezte:
Lantos István

Műzsám elhagyott!!
Várom ötletdús
Csendestárs mielőbbi jelentkezését
a kiadóba. Jelige: SOS

Let make things better

Avagy recept arra, hogyan fessünk szép báránfelhős eget

Az úgy volt, hogy megfestettem az angyalt Babilon felett. Babilon jó vad lett és kusza, ami nem volt ellenemre, de az ég báránfelhős, világoskék, – szóval a bárgyú tavaszi egecske már semmiképpen sem tetszett. Ez stílustörés –, mondtam nagyképűen. Sebj. Veszünk egy kis kobaltkék és mindjárt elég vad lesz az ég is. Vad lett. Még nem fakadtam sírva. Eszembe jutott, hogy Évikétől tanultam néhány jó receptet a szép kék égre.

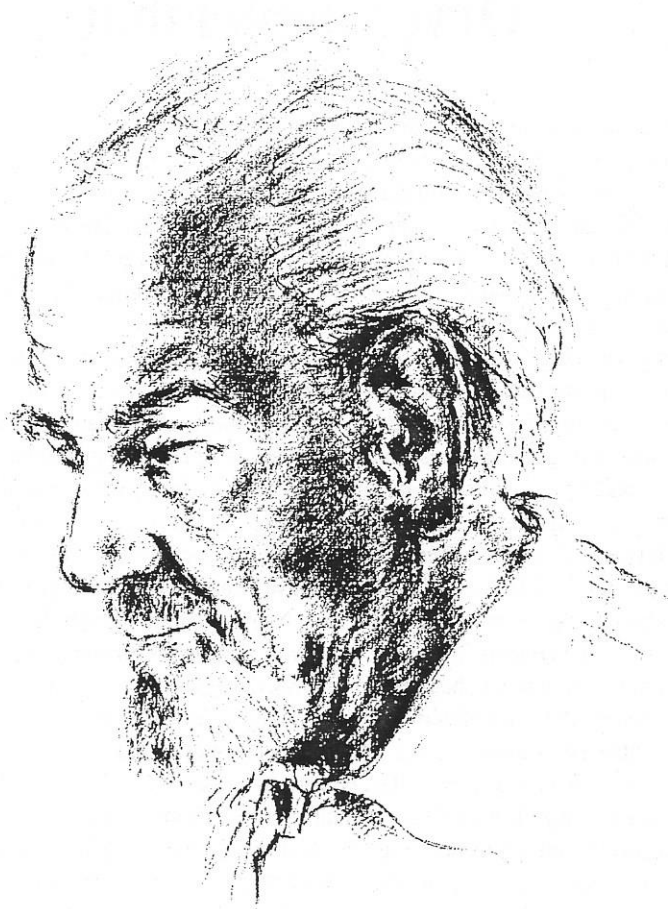
Új remény költözött belém. Párizskék + umbra, na még egy kis fehér – és ez lesz az igazi. Vagy Esterházy Péterrel szólva: „Ez még fogni kap egy vajsín árnyalatot és akkor jó lesz. Nem lett jó”. Az Erzsike által javasolt kék biztosan nagyon szép fehér alapon, azonban a kobaltkékre mázolv a szín leírhatatlan lett. Ültem, csendesen háborogni kezdett a gyomrom, néhány mély lélegzetet kellettennem. Ekkor fakadtam sírva. Könnyeimtől nem látva az ölembé borítottam a festőszert, fél üveggel mindjárt elfogyott. Így alul-felül vizesen (pontosabban: felül vizesen, alul festőszerezsen) romokba hevertem. Elővettem egy nagy rongyot, lakkenzinbe áztattam, és lemostam az egész eget. Összeöntöttem a kikevert festékeket, elmostam az ecseteket, reggel 3-ig takarítottam. Hajnalban az összeöntött trutyit kíváncsiságból megnéztem, hogy milyen színű. Heuréka! Ez volt az igazi.

Hirdetés: kb. fél liter ismeretlen összetételű kék-ég-festék eladó, vagy tiszta törlő rongyra cserélhető. Cím: a kiadóban.

B. Kakas Gizella

Esztergom, Belvárosi plébániatemplom

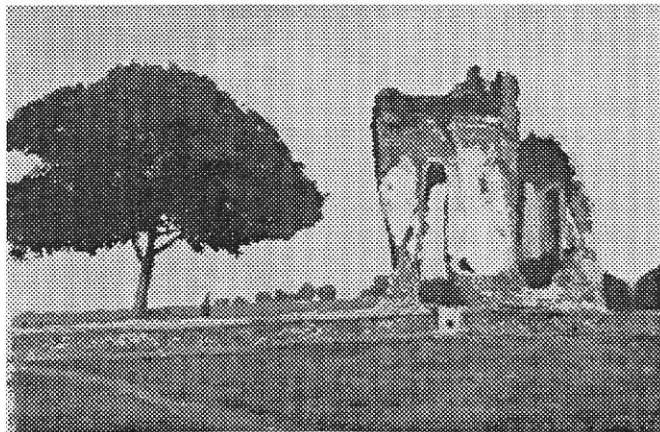

(Grafika: Benkőné Domokos Zsuzsa)

Kedves Gyula bácsi!

*Közelgő 86. születésnapodalkalmából szívből
gratulálunk!*

Mindnyájan

Hajas Gyula alkotása

Orvos naplóból

Ha netán valakit érdekelne elmondom, hogy mi történt azzal a betegemmel, aki ugyanazon a vonaton utazott, amelyiken én Esztergomba tartottam, és majdnem meg kellett szakítanom az utamat, mert nagyon rosszul volt. Ápolásra, majd mentőre volt szükség. – Két hónapos nyomozás után a következőket tudtam meg: a mentők helyben EKG-t csináltak, közölték vele, hogy minden rendben van, csak a hőségtől ájult el, és egy kis élénkítő injekció után a beteg saját lábán távozott, de nem a strandra, ahová családjával indult, hanem haza. Mostani utazásomra még jobban felkészültem. Reggel 5 órától más dolgom nem is volt fél 10-ig. Rengeteg idő ment el csomagolásra, átcsomagolásra, (mert azelőtt való nap este értünk haza egy 5 napos kirándulásról), sőt még virágok, zöldségek öntözésére, nadrágvasalásra és mit tudom mire nem volt idő.

Csak két hivatalbeli dolog zavart meg 5–10 percre. Minden a helyére került, csak éppen az idő szűknek bizonyult a vonathoz, hogy elérjem, elvégre 8 percnyi járásra van. Elöl mentem én a biciklivel és 2 csomaggal, utánam feleségem egy kisebb csomaggal. Befutottam. Jegyet néztem. De pénz? Visszanéztem. Gyere, mert abban a táskában van a pénz!

– Hogy tudtál ennyit tökölnödni? Elvégre intelligens ember nem botlik meg kétszer ugyanabban a kőben. De ha a járt utakat szereti, azon az úton még több kő is akadhat. Így voltam én is. Miután kifújtam magam a vonaton és sűrűn törültem a homlokomról az izzadságot, lehiggadtam, és nyugodtan utaztam a Nyugati pályaudvarig. A pénztárhoz vezető folyosó közepén egy nő vízszintes helyzetben, de mellette egy ór (vasutas? rendőr?). Nem is érdekelt. De hát ha már belebotlottam talán illenék magam Hipokratesszel tisztába tegyem: Beteg? Rosszul van? ... Talán? (az ór) .. Fáj valamelye? Rosszul van? Szed gyógyszert? Van magas vérnyomása? stb.

– Nem fáj semmi! Nem vagyok beteg! Nem szedek gyógyszert. Nagyon kérem, hagyjanak békén!

Boldogan elhajtottam, mert közben őrzője mondta, hogy meghívták a mentőt. De amíg a három nagy csomagot harminc méterrel – arrább biztonságban leraktam (olyan nehezek, hogy nehéz odaszaladni velük), azon gondolkodtam, vajon nem kellett volna-e ott maradnom? (A pulzusa különben rendben volt.) Ezért távolról figyeltem a fejleményeket.

Két markos fiatalember – miután bemutatkoztak neki –, felemelték és vitték a közelben parkoló mentőhöz. De ő tiltakozott: ne vigyenek sehová, hagyjanak békén! Ám azok nem tángítottak, elvégre kötelességüket teljesítették. Erre ő kiugrott a kezükből, és torka szakadtából kiabált: – Nem vagyok beteg! nem csináltam semmit! Nem bántottam senkit! Nem akarok a kórházba menni. Újabb próbálkozás után még határozottabb lett a nő. – Segítség! Segítség! El akarnak vinni! Meg akarnak ölni! Erre már elérte célját, ott hagyták üldögelni a padon. – A fene itt egye meg!!! Legalábbis én így hallottam, vagy elképzeltem amikor „megmentői” eltávoztak.

Közben én már azon tűnődtem, hogy lehet, hogy annyi hatvan körüli ősz hajú, kék csíkos inget viselő, kissé pocakos ember van itt, aki engem meg sem állít. De vonatunk már hamarosan indul, és befutott Marity Attila is két nagy csomaggal. Így már ketten indultunk tovább.

Új szavak az orvostudományban

Azt szeretném elbeszélni, hogyan jártam pályafutásom legelején, amikor az első beteghez házhoz hívtak egy szilágysági külső faluba, Magyarkecelen, ahol háziorvosként, azaz „körorvosként” dolgoztam:

Rendelés közben bekopognak: Tessék kijönni a nagyapámhoz, mert nagyon rosszul van! – kérte egy fiatalasszony. – Fáj a hasa, kapkod a levegőért és nem tud bokácolni! Rákérdeztem, de csak ezeket mondta, más rendben van. Ezt a tünetet nem ismerem, nem is értem, de hát mégsem kérdezhettem, hát mit gondol ő? (Úgy képzeltem én, hogy micsoda udvariatlanság, hogy nem értem az esetleges tájszólását.) Odasúgtam a bába néninek: – Piroska néni, kérdezze meg, mégis mi baja van, mert nem értem, valami nagyon furcsa szót mond! Többszöri vallatások után sem kaptam megfelelő magyarázatot. – Majd megtetszik ott látni, az öreg majd elmondja! Van valami a hasával.

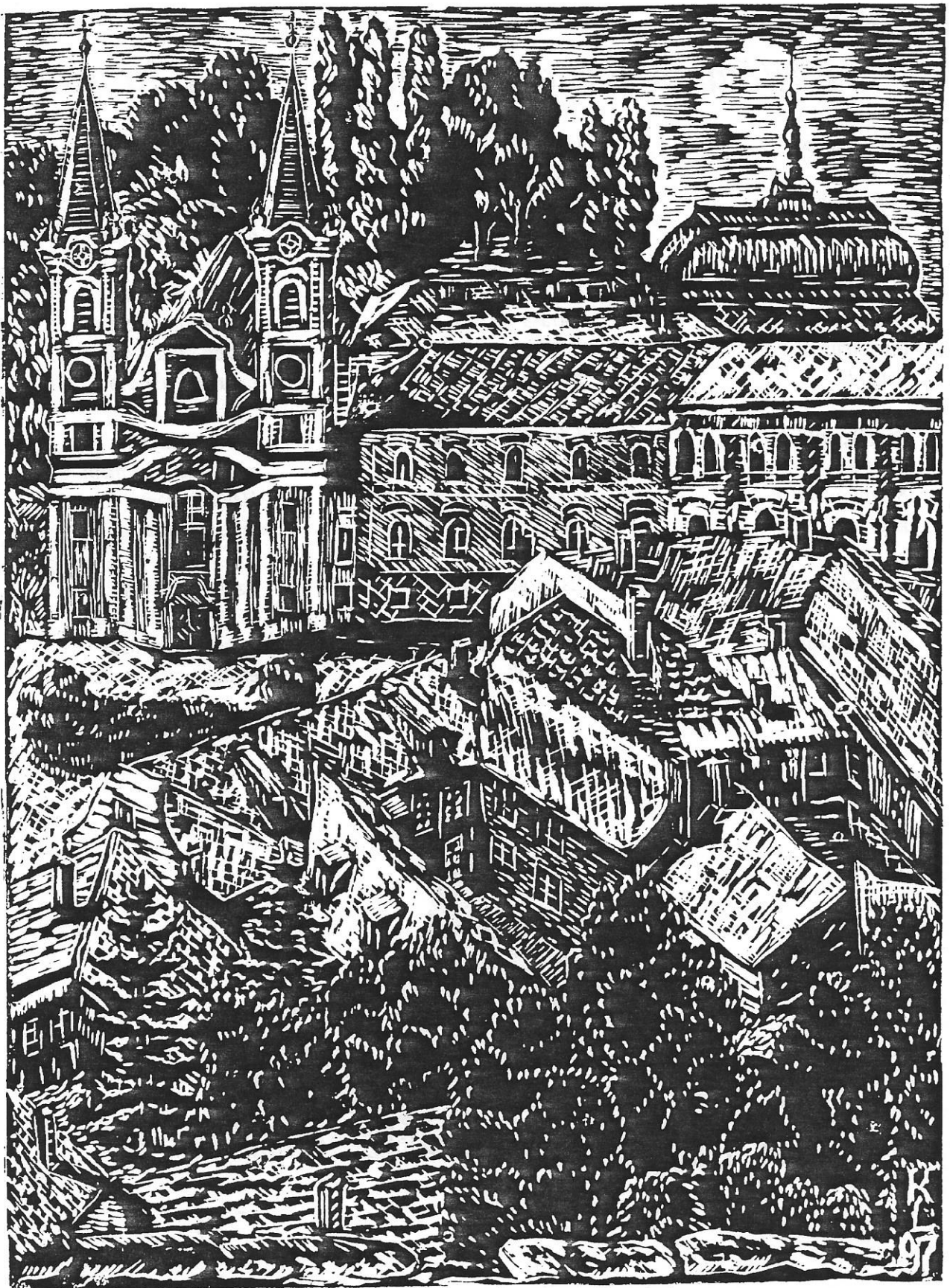
Beletörődtem. Vittem magammal az orvosi táskába amit gondoltam, hogy szükséges lehet, és elindultunk. Út közben még kétszer megismételte a bűvös szót. Le akartam írni, de hát hogy álljak meg az úton, hogy felírjak valamit, amikor minden lépését, minden mozdulatát lesik a fiatal orvosnak. (Annyira fiatal voltam, hogy egy negyven körüli nő betegem azt mondta, hogy ne haragudjon, én nem vetkezem magának, mert olyan fiatal.) Elértünk a bácsihoz. Elmondta a panaszait, a bokácolást is említette egyszer, de ő másokat is mondott. Megvizsgáltam, felírtam a gyógyszereket, és elmentem. Már biztos voltam benne, hogy mire a rendelőbe érek, nem fogom tudni azt a szót. Így is lett. Házigazdám sem tudott segíteni, hogy mi lehetett a keresett szó. Ó, ha a hasa fáj, akkor biztos hogy nem tudott ... szellenteni, amit a leghamarabb szoktunk gondolni.

Megnyugtatom, hogy azt a szót én is ismerem, de nem az. mást nem tudott mondani. Végül 7 hónap múlva jött valaki, akinek több panasa között az volt az egyik, hogy nem tudott bokácolni. – Na, hála Istennek!

– Miért? – kezdte a beteg meglepetten.

– Hát, hogy valaki nem tud bokácolni. Így mostmár találkoztam ezzel a szóval. Gyorsan leírtam, de meg is jegyeztem ... Nem tudott az illető büfögni...

dr. Kotró László

Kotró László: Esztergomi háztetők (linómetszet)

Molnár Éva:

Festőtábor Esztergomban

Évek óta szép
szokás
A festőtábori
találkozás.

Összejön a kis
csapat,
oly vidám a
hangulat.

Sárgák, zöldek
okkerek
Szárnyra kell a
képzelet.

Sok szép festmény
születik
A dicséret is
jól esik.

Duna fénylő
gyöngyszeme
Esztergom a
gyermeke.

Sok-sok téma
forrása
Festőecset
próbája.

Létre jön a drága
mű,
mely Esztergomhoz
mindig hű.

Esztergomi szép
napok
Még sokáig
tartsatok.

Kiállításon

Végig siklik szemem
a sok színes képen.
Némelyik témában
elmerülök mélyen.

Amikor a tarka
kavalkádot nézem
a szép színes világ
rabul ejti lényem.

Erdei sétányon
pínehtetem szemem.
Hegyek magas ormán
jár a képzeletem.

Színes képi világ
kél életre bennem,
miközben az idő
elsuhan mellettem.

Kecskés Anna grafikája

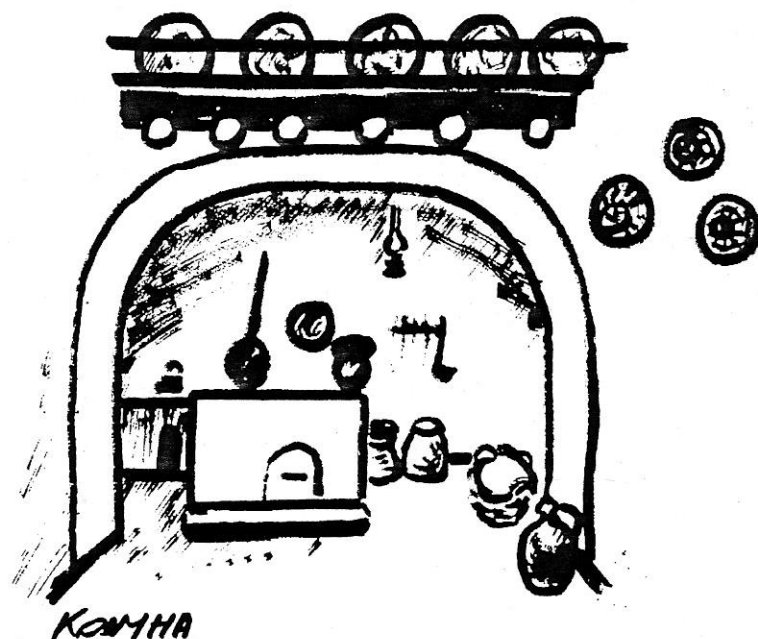
Frissen

Csend kint
Csend bent
Árvai Erzsi és Lici
a fürdőben már bent.
Kávé azért kell, pici,
a frissesség így igazi.

A ceruza már szánt,
Az ecset ugrál,
A torna már megvolt,
Fittséghez hajlongás 100 volt.

Árnyék libben a folyosón
Károly bácsi felkel járkál,
Hogy ellássa a sok-sok festőt
Reggel, délben, vacsorakor.

Jegyzé: Kissné Sípos Lídia.
Segédjegyző: Árvai Erzsi

Szakács Barna: Konyha

Kezdődik a tábor

Tudjuk, hogy Esztergom
Elég híres város
Működik itt régen
Egy alkotótábor.

Jöttek az alkotók
Busszal és vonattal
Sőt egyesek – kérem;
(ó(h) – Diesel) Trabanttal.

Itt a zenedében
Vagyunk hízó-kúrán,
Megfestjük az eget
Szépen is és csúnyán.

Sok szép műalkotás
Szaporodik rendre
Lesz is mit cipelni
Hazamenetelre.

Kívánok jó munkát
Sok, sok ügyes kezet!
Támogasson, tovább
A Vasas Szakszervezet.

Csépányi Ottó

Papp Cecília: Hollókő

Amit elmondani nem lehet...

Amit elmondani nem lehet
színekkel súgom szemedbe,
üzenem vonalakkal és elmondja a képzelet.

Mily titkot rejt a vers,
s mit benne lelsz
'kék zene, zöld szó, vonala ragyogó.

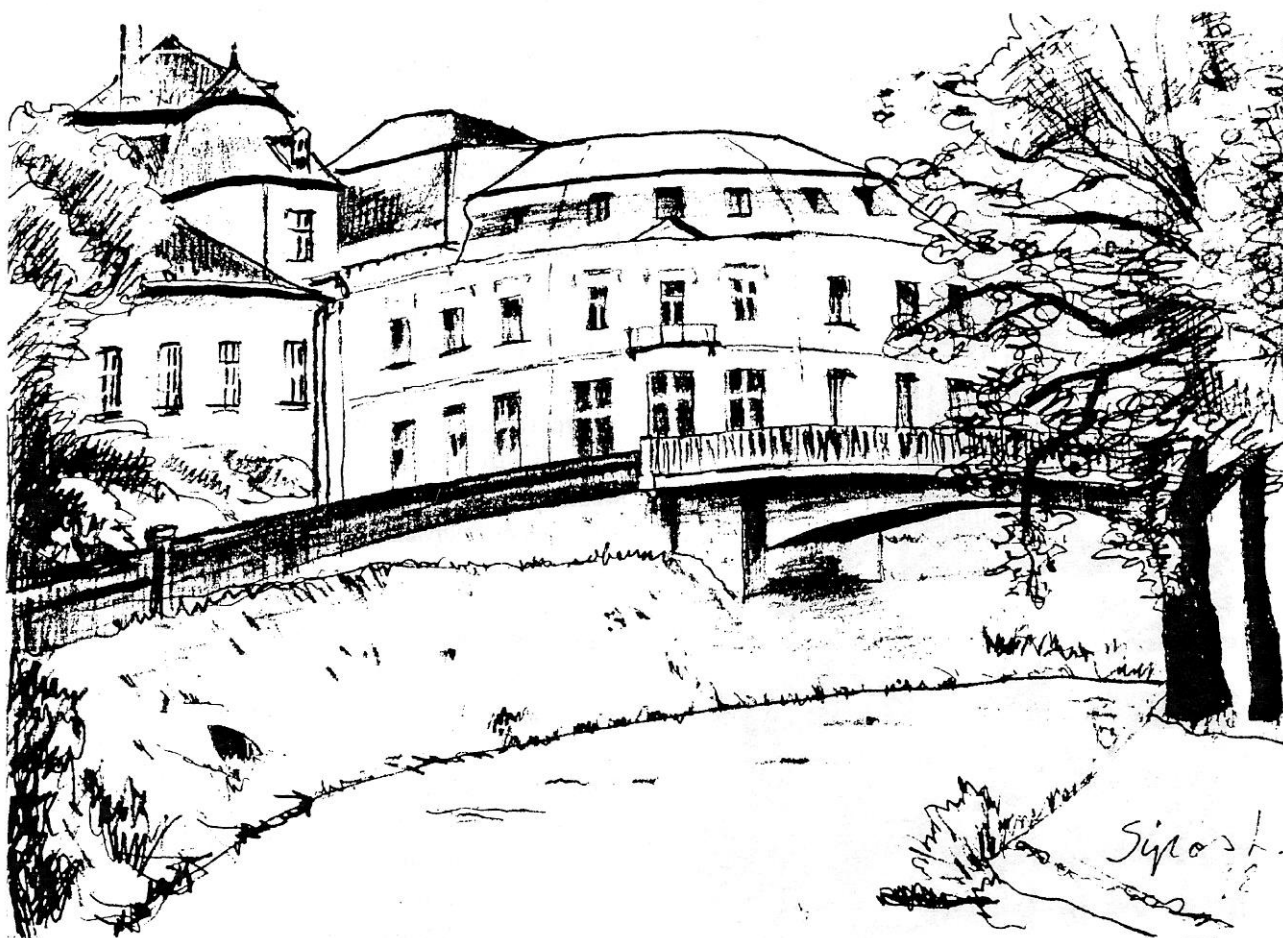
Nem festhetem, nem mondhatom,
igazán csak dalolhatom
mi lelkemben úgy feszül,
mitől vágyam éled – majd csendül.

Koncz Éva

Ha maradandót...

Ha maradandót
alkotsz
Nem hiába élsz
Ha eltakar a sir
Te akkor is élsz
Ha alkotásod
fennmarad
Az utókornak
megmaradsz
És így teljes a kép.

Molnár Éva

Kissné Sipos Lídia: Vak Bottyán-híd

Zsombolyai Mária aqvarellje

KÖRKÉRDÉS

Hogyan viseled el a kudarcot, ha egy kép nem sikerül?

Marika: Elkeseredek, feladom, összegyűröm, kidobom, és egy pár óra múlva újrakezdem, mert szeretem csinálni.

Laci: Félreteszem. Volt már olyan, hogy két év múlva jött meg az ötletem, hogy mit csináljak vele. Egy-egy aquarellt szoktam összetépni, de az olajat nem.

Attila: Vagy eltörölöm, vagy lemosom, vagy KIDOBOM! Bepipulok!

Gizike: Dühös vagyok, magam alatt vagyok, vagy félreteszem hosszú időre, később átgondolom, vagy bemázolom.

Cili: - Tulajdonképpen minden kép egy kudarc, sohasem vagyok vele megelégedve. A néző ezt nem veszi észre, mert nem tudja, hogy én mit akartam. - Fejtől lefelé fordítom és mást festek rá.

Rosta Erzs: Összeomlok, utána fél év szünet.

Barna: Olyan nincsen! Kizárt dolog. Ha mégis úgy gondolom, hogy nem olyan jó, azt mondom: így akartam. Ez a pozitív gondolkodás.

Zsombi: Csipkedem magam, és újrakezdem gyorsan - csak azért is. Segít Adynak egy verssora: „Ha gátat tűr fel ezer vakond, az óceánt mégis elértem”.

Sári: Akkor elkezdek egy másikat általában. Utána befejezem egy vagy két év múlva, de ami egyszeri festésre elkészül, azzal mindig jobban meg vagyok elégedve.

Irénke: Addig csinálok, még kész nem lesz. Elrontott kép nincs. Én B-RH+ vércsoportú vagyok. Az maga a nyugalom.

Gyula bácsi: Úgy vagyok vele, hogy nem esek kétségbe. Addig javítom türelemmel, míg jó nem lesz. Még soha nem dobtam el képet.

Zsuzsika: Eléggé pesszimista vagyok. Néha azt sem élem meg sikernek, ami sikerül. Relatív a siker és a kudarc fogalma.

Pista: Mint ablakos tót a hanyattesést.

János: Ha jön egy kudarc, toporzékolva odébbálllok.

Anett: Az tragédia. Azt hiszem, ez fáj, de valahogy mindig sikerült túltenni magam rajta. Utána következik az alkotói válság. Fél-éves töprengés és csend.

Anna: Vagy széttépem, vagy várom a tanítóm szidalmait. Utána lehet, hogy elkövetem még egyszer, de csak a saját hibámból.

Klári: Letörölöm, aztán rákenem az egész palettát. Este fél 10-kor nekem már nincs lelkivilágom.

Á. Erzsike: Nem szokott előfordulni, mert addig csinálok, amíg jó nem lesz.

Konstantin: Sehogy. Kezdek egy másikat. Örülök, hogy észrevettem, hogy rossz.

Szakács Barna: Alföldi utcakép

Görbe oldal

Té haver! Tudod, hogy kell gyorsan nőt fogni?

Mielőtt összecsuklik súlyos bőröndje alatt egy jól szituált hölgy, kapd ki kezéből mielőtt liftbe szállna, hogy az ott töltött idő már csevegéssel teljen. – Ki jőve az épületből ne lepődj meg három férfi láttán, kiknél a kocsiban kell elhelyezned a hozott bőröndöt. Nem kell bemutatkoznod, mert helyetted a hölgy úgyis kiment valahogy; Ne tégy zavarban gyors távozást, mert vissza kell jönnöd a kocsidhoz. A hölgy ezt kihasználva gondosan jelzi a VI. emeletre „a nem látható gondnoknőnek” hogy két hét múlva a jövők, ami elsősorban Neked szól!

Bemész fürödni a koedukált fürdőszobába. A kilincsre ráteszed a Foglalt! Damen táblát, picit vársz...

Nemsokára megjelenik egyik hölgy, hallja, hogy zuhog a víz... A Damen tábla láttán nyugodtan benyit...

A biztonság kedvéért azért megkérdi:

„Hölgyek vannak bent?”

„Ó, igen!” – Hangzik a válasz!

– Nem jött létre a találkozás!

(egy hallgató)

A Belvárosi plébániatemplom előtt festem a Deák Ferenc utcát. Több gyerek fog körül, egyik tanácsolja:

– Néné! Miért nem tetszik letenni a földre egy kalapot? Tennének bele pénzt....

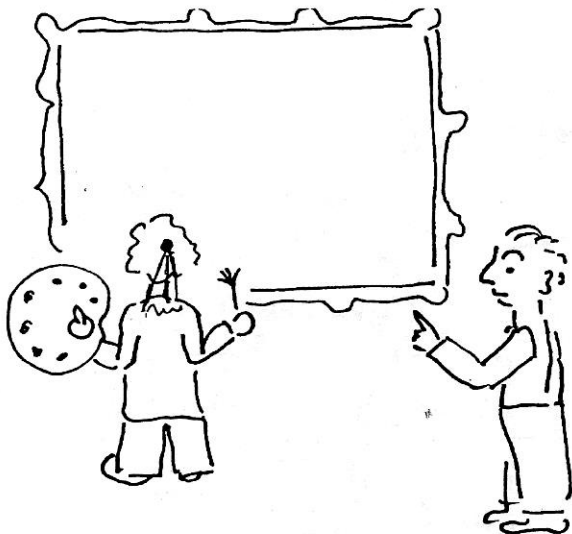
Kis idő múlva egy asszony 2 gyerekkel odajön, kéreget:

– Néhány forintot kérek.

Sajnos nincs nálam pénz... Mégis jó lett volna azt a kalapot letenni.

R. E.

Görbe oldal

Művész Úr!

- Mit ábrázol ez a kép?
- Egy tehén legeli a zöld fűvet.
- Hol van a zöld fű?

Már lelegelték.

- És hol van a tehén?
- Ha már lelegelte a fűvet, miért maradjon itt? – Elment.

Munkánélküli festőművész a feleségével egy presszóban kávézgat. Közben a szomszéd asztalnál ülő módos frakcióvezető meghallja a beszélgetést és átszól:

- Uram! Vállalna nekem festést?
- Hogyne! – Szól a férj – Milyen stílust kedvel?

Cezanne, Rubens, Picassót?

- Én nem értek hozzá kérem, a lényeg, hogy a két szoba szép legyen!

APRÓHIRDETÉSEK

HÁJVÁGÁS a hátsó udvarban
Jelentkezni „gyógy-ó” jeligére lehet.

Terápiás foglalkozások a Zenedében az alkotótábor ideje alatt. Orvos és pszichológus rendel hajnali 2–3^h-ig. (De ha festemek, ne zavadják!)

Alapozott deszkámat műtermi nyugágyra cserélem.
„Éjfél után” – jeligére.

Magyar fogalmazásból, helyesírásból, korreptitort keres a szerkesztőbizottság.

LACI ELMÉLYÜLTEN FEST A TÁRSASÁGBAN.

ÉVA: ha van még egy kis üvegetek, Lacinak is adok szikkativot. Neve hallatán felriad és hevesen tiltakozik: Köszö én nem kérek, én már az előbb ittam egy pohár sört.

ZSOMBI ARANYMONDÁSA:

A festés olyan, mint a hasmenés.
Ha rádjön, azt csinálni kell.

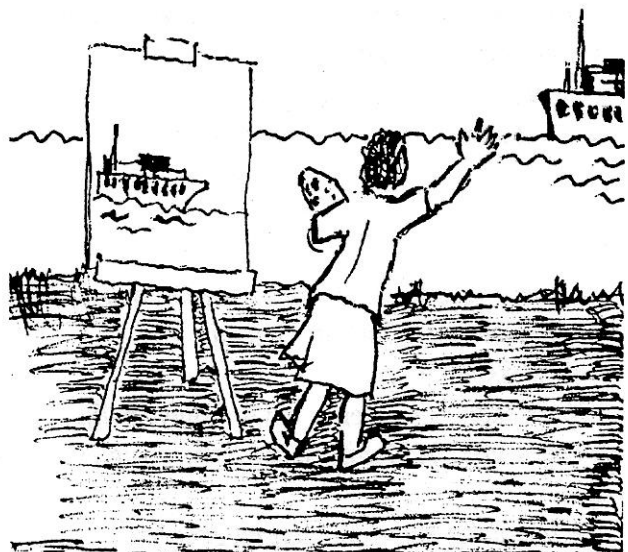
Erre Marika: Akkor nekem most szorulásom van.

Licike tanácsa: Reggelente igyál egy fél pohár langyos vizet. a többit majd meglátod.

ATTILA LACIT KORRIGÁLJA:

Ott még egy kicsit több fehéret hagytál, mint a vázlaton.

Laci védekezik: Nem kell azt olyan szószerint venni.

– Még nincs kész!!!

Tábori csasztuska

– Megismerni Attilát ferde vonásáról, Fentről kezdett port-réjáról,
Aláírásáról.

Hej...

– Túr az Anna a festékbe csak a füle látszik, hát a Laci mit csinál?
Spaklijával játszik.

Hej...

– Modell ül a műteremben „de-szilárd” a lába,
Rajzolja is Zsuzsa, Éva,
már nem jött hiába.

Hej...

– Festőállványt cipel Klári, Tamás-hegyre mászik. Festené
a Bazilikát s helyette megázik.

Hej...

– Marikának Gyula bácsi dicséri a lombját,
Tetszik neki a kék Duna
megihleti Pistát.

Hej...

– Rosta Erzsi Sarkára áll, elintéz itt mindent.
– Sáríkánek, Irénkének sarokban az ihlet.

Hej...

– Jani ül a sörsátorban, keresi a témát,
műteremben marad Ottó festi a létrát.

Hej...

– Anett, Barna, Cili, Zsombi egy teremben alkot.
Aki mélyet szippant náluk – tehet gázálcot.

Hej...

– Angyal repül Babilonban
jaj, de kék a szárnya.
Gizikének palettája üres lett utána.

Hej...

– Repetát oszt Károly bácsi, Irénke meg főzi,
Minden elfogy egy csapásra, nem megy kárba semmi.

Hej...

– Hátrateszi a kezét, így járkál a Mester
képek sűrű sora között
Dicsérni sem restell.

– Hej, élet, élet, festőélet – ez aztán az élet,
ha megunom magamat, befestem a széket.

RENDELETEK

1. §

Reményi Károly igazgató Úr figyelmébe:

Minden sótartó – különösen az étkezés ideje alatt
– szigorúan páncélszekrényben tartandó! Minden
táborlakó kötelessége Buna Konstantint eltiltani a
sósóró használatától.

A kötelességüket szegő táborlakókat Visegrádra
visszük a KALODÁBA.

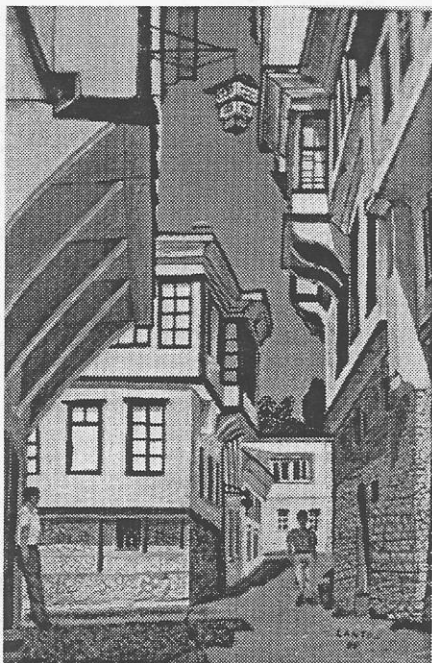
Rosta Erzsi főellenőr

2. §

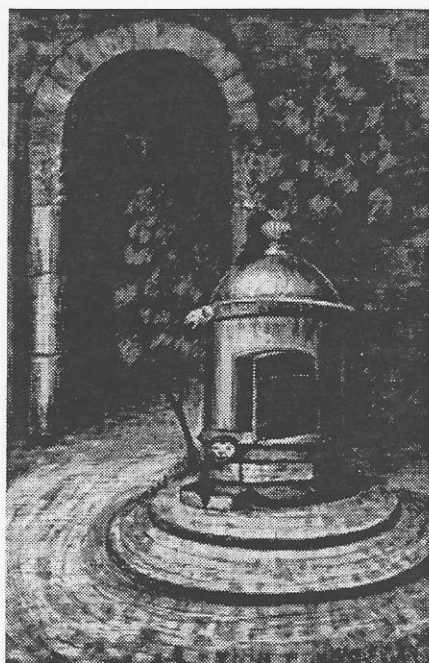
Felhívjuk a város lakosságának figyelmét, hogy
Alkotótáborunk tagjait – fáradságos munkájuk
közben – lehetőleg kényelmes karosszékkal és üdítővel szponzorálják.

Alkotásainkból

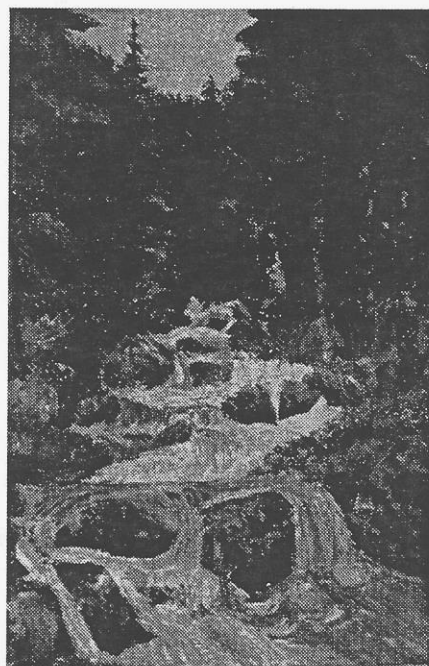
Lantos István

Tóthné Árvai Erzsébet

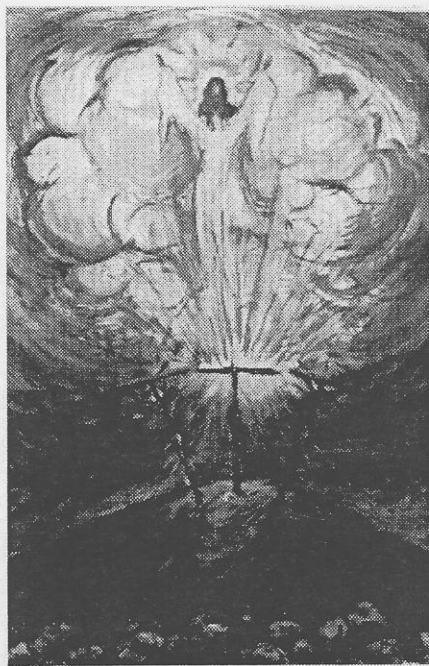
Zsombolyai Mária

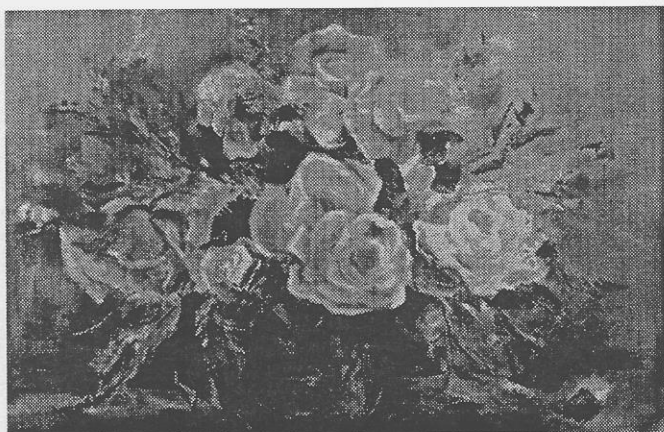
Dr. Kotró László

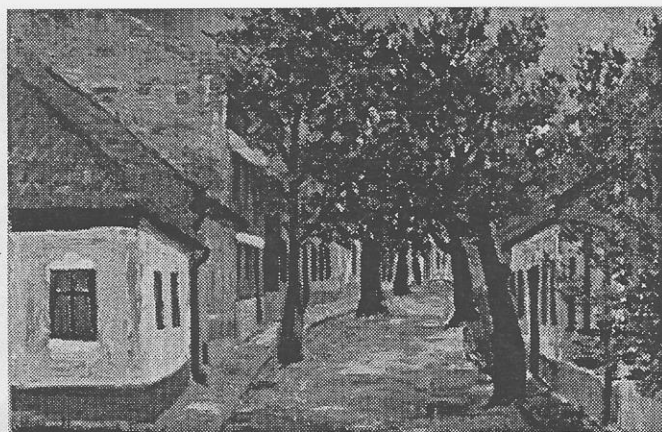
Nagyné Koncz Éva

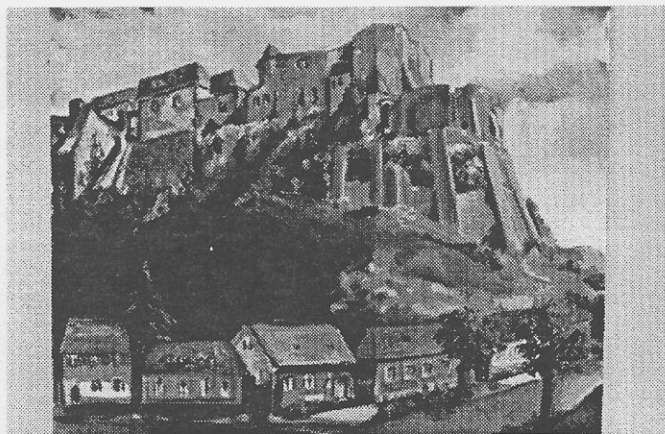
Marity Attila

Vassné Papp Cecília

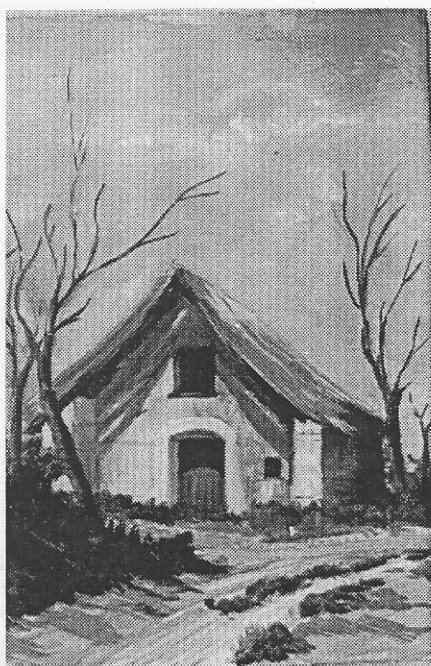
Rosta Erzsé

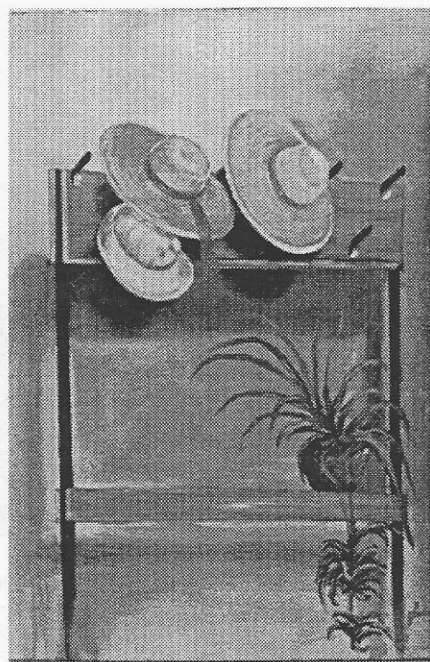
Benkőné Domokos Zsuzsa

Mayer Irén

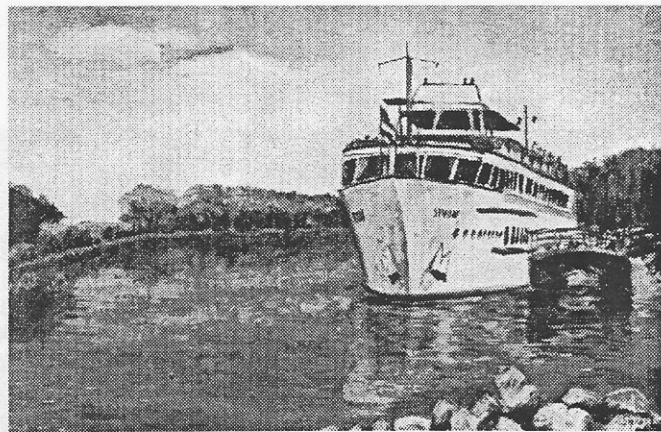
Lajkóné Nagy Mária

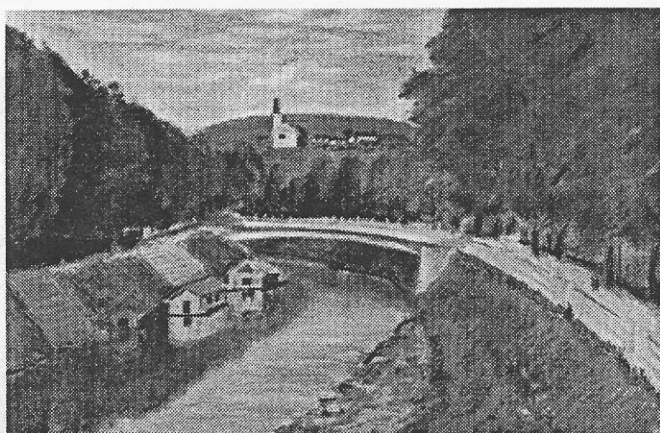
Szakács Barna

Fehérvári Éva

Kissné Sípos Lídia

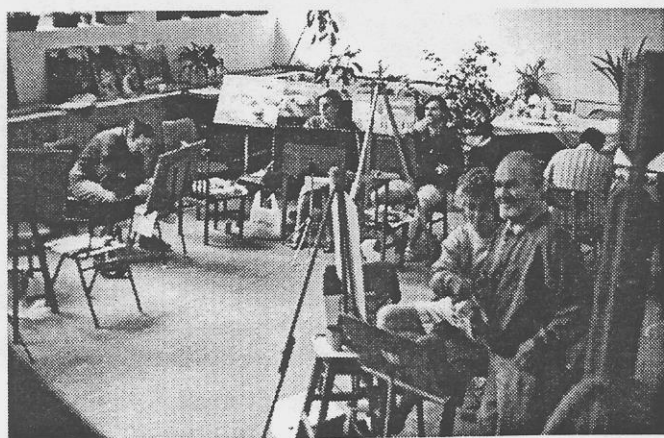

Kovács Imre

Hegedűs Anett

Életrépek

Köszönetet mondunk
A VASAS SZAKSZERVEZETI SZÖVETSÉGNEK
A VASAS MŰVÉSZEGYÜTTES ÉS IFJÚSÁGI HÁZNAK
az általuk nyújtott segítségért és támogatásért, mely nélkül nem jött volna létre a tábor.

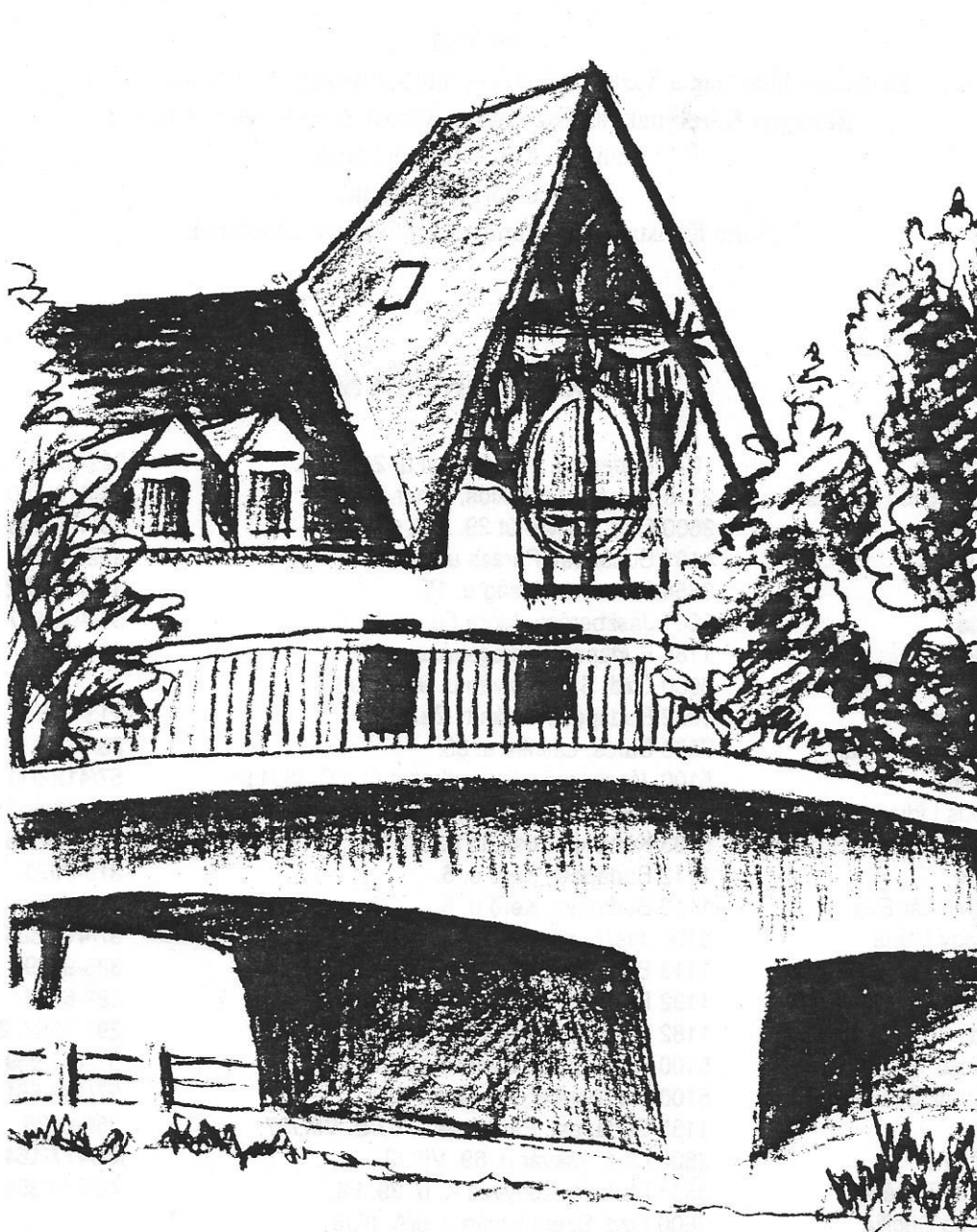
Továbbá
Keresztes Jánosnak a Vasas Szakszervezeti Szövetség vezető szakértőjének,
Reményi Károlynak, az Esztergomi Városi Zenede igazgatójának,
Reményi Károlyné Irénkének,
Hidas György fotósnek,
Buna Konstantin festőművész művészeti vezetőnek.

TÁBORLAKÓK NÉVSORA

Buna Konstantin
Benkőné Domokos Zsuzsa
Csépanyi Ottó
Dankházi János
Fehérvári Éva
Hajas Gyula
Hajdúné Cs. Sára
Hegedűs Anett
B. Kakas Gizella
Kápolnás Mihályné Klári
Kecskés Anna
Kissné Sípos Lídia
Dr. Kotró László
Kovács Imre
Kovácsné Molnár Éva
Lajkóné Nagy Mária
Lantos István
Marity Attila
Mayer Irén
Mizsei Szilárd
Nagyné Koncz Éva
Rosta Erzsébet
Szakács Barna
Tóthné Árvai Erzsébet
Vassné Papp Cecília
Zsombolyai Mária

Keresztes János
Reményi Károly igazgató

BÚCSÚ A ZENEDÉTŐL

Grafika: Kissné Sípos Lília

Felelős Kiadó: Reményi Károly, Esztergom
A szerkesztőbizottság tagjai:
Nagyné Koncz Éva és
Rosta Erzsi